

Георги Ангелов

Духът на поезията

Аз не го познавам, не...
Зървал съм веднъж осанката
на летящите коне
и каретата, останала
в паметта ми като знак
завладяващ и загадъчен.
Надалеч от този впряг
бягат хората порядъчни.
Ангел или дух от ада –
кочияшът среброкос
минувача на площада
канел да му бъде гост.
Изкусително мъвлвал –
щели заедно да странстват,
чакал ги висок портал
към епохи и пространства.
Но не казвал, че до смърт
е избраникът – белязан.
И каретата на път
тръгвала – към нова казън.

КРАЙ

© Георги Ангелов

Форматиране: maskara, 2008

Издание: Околчица 2008. Литературно-художествен алманах.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9795>]